

13 KONST AKTUELLT DALSLAND

AKTUELLA UTSTÄLLNINGAR OCH PROJEKT PÅ DALSLANDS KONSTMUSEUM 24/3–13/5 2012

»Afternoon tea» Aja Eriksson

FÖRST SKA VI DRICKA TE, SEN SKA VI JAGA...

»Oväntat besök«

Aja Eriksson har tidigare ställt ut på Dalslands konstmuseum. Nu återkommer hon i större format, men med samma suggestivt berättande motiv. Märkliga platser där djur och människor möts.

Nästan alla Aja Eriksson målningar innehåller djur i mer eller mindre surrealistiska situationer. Björnar som

dricker te, harar som skuttar, hundar som vaktar eller vakar. Det finns också ofta historiska referenser i måleriet – det gustavianska 1700-talet är en epok Aja Eriksson ofta återkommer till – och så flickan i den röda hatten med rosett och flor, oftast bakifrån, och på väg bort.

Nu vill inte Aja Eriksson så gärna tala om sina målningar, hon ser dem som poetiska berättelser, och var och en läser in vad den vill se. Men när vi besöker

henne i ateljén i Göteborg delar hon ändå med sig av några nycklar.

Flickan med hatten är Aja Erikssons dotter. Första gången hon fanns med på en målning var när hon var 12 år och hade klätt ut sig just i denna hatt, »Jag tänker på Tom Cruise« heter den.

Flickan har återkommit, i nya situationer och sammanhang, i målning efter målning.

Sedan har vi hunden. Den är ofta inbegripen i jaktsituationer och då kommer vi in på ett ämne som Aja Eriksson har ett komplext förhållande till. Hon älskar att skjuta lerduvor, men ... vill inte skjuta djur.

– Nästan alla mina målningar heter »Afternoon Tea«, och det handlar om att, först ska vi dricka te, sedan ska vi jaga ... men det där med att jaga blir aldrig av. Man ska alltid göra något annat först ..., »ska bara« säger Aja Eriksson.

– Vi tycker mycket om vår hund Koira och det var meningen att hon skulle bli en eftersökshund, eftersom hundar vill arbeta.

Det blev inte så mycket med det, men jakten och jaktinstinkten fortsätter att sysselsätta Aja Eriksson som tema. Och haren, en annan återkommande figur i hennes ikonografiska bildvärld, är på sin vakt och klarar sig alltid.

–Haren är en fin talesman för naturen, nordisk, men också kosmopolit, en mytisk varelse och representant för det som är

»Harry versus Koira«

så lätt att förstöra men också så viktigt att bevara.

Aja Eriksson släkt kommer från Dalarna och mormor bodde i Jämtland. De nordliga vidderna anas i hennes målningar.

–För tio år sedan gick vi Kungsleden och jag skulle gärna göra det

igen. Det är så fint där uppe.

Själv har hon bott i Göteborg i större delen av sitt liv och är utbildad vid HDK och Valand. Hon är en konstnär med många uttryck, hon har gjort en hel del animerad kortfilm, liksom scenografi och kostym.

På senare tid är det måleriet som tagit mesta tiden. Senast hon ställde ut i Göteborg såldes i princip allt.

–Det var en konstig känsla att inte ha någonting kvar, säger Aja Eriksson och berättar att hon nyss ställt ut i New York, också en mycket välbesökt utställning.

–Men nu ska jag sluta jobba och ägna mig åt min gamla mamma, mina barn och barnbarn och vår hund, hon är 14 och börjar bli gammal. Sedan ska jag städa huset... och gräva i trädgården ... och kanske göra en dockfilm.

Men hur sant det uttalandet är, står skrivet i stjärnorna. En utställning på Göteborgs konstförening är redan inplanerad i höst.

Utställningen visas i Övre utställningshallen och pågår t.o.m. 13 maj.

NIO INFALLS- VINKLAR PÅ NATUR

Kajsa Sognell

Vad händer efter konstutbildningen? Nio unga formkonstnärer gjorde gemensam sak och visar nu textil-, keramik-, och smyckeskunst i nedre utställningshallen.

»Det svarta året« är ett begrepp man talar om i konst- och designkretsar. Det är året efter att man har avslutat sin utbildning och ska ta sig fram på egen hand, hitta sin plats i världen, sitt uttryck och sin möjlighet till försörjning.

–Man har verkligen hört skräckhistorier om det här året. En del har jättemycket att göra och andra inget. Det är en period då några faller bort, säger textilkonstnären Ida-Lovisa Rudolfsson som är en av de nio konstnärer som visar textil-, keramik- och smyckeskunst under temat »NATUR« i nedre utställningshallen på museet.

Vad som förenar dem är, att de alla gick mot sitt »svarta år« samtidigt. Våren 2010 avslutade de sin masterutbildning vid HDK, Högskolan för Design och Konsthantverk i Göteborg.

–Som ett sätt att hålla ihop gruppen efter skolan, bestämde vi att göra en gemensam portfolio och visa den på olika platser i landet som vi tyckte var

intressanta och ville ställa ut på, berättar keramikern Kajsa Sognell.

Dalslands konstmuseum fick 2010 en sådan förfrågan och efter att ha fått temat NATUR att jobba efter är gruppen nu på plats. De nio arbetar alla i olika material och angriper temat på olika sätt. I ett samtal med tre av dem som är verksamma i Göteborg – **Ida-Lovisa Rudolfsson, Kajsa Sognell** och **Oscar Gard Montán** – framkommer att det svarta året, i alla fall för dem, nog inte varit så svart.

–Det har gått jättebra, över förväntan, säger Ida-Lovisa Rudolfsson som är textilkonstnär och huvudsakligen ägnar sig åt att brodera. Två stipendier på vardera 100 000 kronor strax efter examen gjorde att hon kunde ta det tämligen lugnt, behövde inte extrajobba utan kunde ägna sig på heltid åt sitt konstnärskap, fick flera utställningskontakter och sålde en hel del. Nu arbetar hon mycket disciplinerat mellan

Oscar Gard Montán

klockan 9 och 4 i ateljén på Hisingen som hon delar med två glaskonstnärer.

Även Oscar Gard Montán, som har keramik som sitt huvudmaterial, fick arbetsro genom ett stipendium och den tiden har han främst ägnat sig åt att utveckla måleriet och teckningen, eftersom han, under en period, inte haft tillgång till brännugnar. Ett problem som keramikerna brottas med – de behöver en rejäl verkstad för att kunna jobba.

–Det viktigaste man har med sig från skolan är sitt nätverk av människor, det betyder mycket för hur det går i fortsättningen, säger keramikern Kajsa Sognell som hade ett hektiskt första år efter skolan, hon deltog i flera utställningar och hade egna separat utställningar, samtidigt som hon jobbade extra som sjuksköterska. Nu är det lite mer balans mellan jobb och konst. Hon har just flyttat in i ny ateljé vid Röda Sten, Kon 8, och känner arbetsro.

Hur ser det då på sitt tema? Vad betyder naturen för dem?

–Frihet. Jag har en liten motorbåt, det är ute på havet jag tycker det är trevligast att vara. I skogen är det för mycket knott och smått, säger Oscar Gard Montán som gärna lägger ett humoristiskt anslag

i sin konst. Han visar en stor teckning med havsmotiv; »ett japanskt uttryck med västkustinslag«, förtydligar han lite underfundigt.

Ida-Lovisa Rudolffsson, som är uppväxt i Stenungsund, beskriver en mer komplicerad relation, i sitt stora broderi »Mot kvällen uppklärnande«.

–Nu är jag mest inne på storstadsmänniskans onaturliga förhållande till naturen;

Man har hört att man ska vara i naturen, men man vet inte riktigt vad man ska göra där. Jag läste en artikel i Metro, om unga människors syn på naturen. De tyckte naturen var »ofräsch«!

Kajsa Sognell använder sig av naturmotivens symboliska betydelser och visar fem mindre keramiska skulpturer som på olika sätt beskriver oron för att naturen kanske kommer att kollapsa.

Ida-Lovisa Rudolffsson

De övriga utställarna; **Sara Pihlström, Eszter Imre, Jenny Klemming, Elisabeth Billander, Jennie Mc Millen och Margit Brundin** breddar bilden av temat ännu mer, nu tillkommer också smyckeskonst.

Utställningen visas i Nedre utställningshallen och pågår t.o.m. 13 maj.

MED LADDAD KAMERA 3 MIL FRAN BACKEN

Fotografen Håkan Ludwigson har sitt hjärta i Dalsland. Här, i en gammal dalslandsstuga vid Örsjön, har han sin favoritplats på jorden.

Och detta är en man som har mycket att jämföra med, han har rest klotet runt många gånger om. I snart 25 år har han varit kontrakterad av det amerikanska förlaget Condé Nast och resemagasinet Condé Nast Traveler och varje år gjort flera exklusiva fotoreportage från all världens hörn. När flygmagasinet

Scanorama skulle porträttera den framgångsrike världsfotografen Ludwigson, fick han frågan »Vilken är din drömplats på jorden?« och han svarade då »Dalsland!«.

Det var då idén till fotoreportaget om hembygden föddes. Idén var inte hans. Det var en redaktör för tågmagasinet Kupé som läste artikeln om Ludwigson och kom på den ljusa idén att låta honom fotografera den plats han sade sig älska mest. Bilderna publicerades i Kupé förra sommaren. Nu har han kompletterat och stuvat om lite i serien

och visar den på hemmaplan. Utställningen heter »Tre mil från Backen« och syftar på den maxsträcka från sommarhuset (Backen, Ör) som han tagit sig med sin kamera.

–Jag har inte haft några kommersiella krav på mig utan fick full frihet att avbilda vad jag ville. Det har varit ett väldigt roligt arbete, jag har sådan kärlek till det här motivet, säger Håkan Ludwigson som är född och uppväxt i Vänersborg. Sitt första jobb hade han som pressfotograf på Elfsborgs Läns Annonsblad (idag TTELA, men snart blev hembygden för trång och han flyttade till Göteborg för att gå på fotoskola. Efter fyra år utomlands, som assistent till fotografer i England och Tyskland, kom han tillbaka till Göteborg och öppnade sin egen studio och har sedan dess arbetat mycket med reklam. I Göteborg har han fortfarande sin bas. Det blir många reportageresor utomlands, men sommarsemestern tillbringar han helst i Backen, som sagt.

–Det kan bli lite diskussion med familjen, de vill gärna åka någon annanstans också, men vi brukar komma överens, säger Håkan Ludwigson.

Favoritmotiven rör sig gärna runt bilkulturen i »raggarbältet«, det som går från Dalsland, Värmland och upp mot norska gränsen.

–Jag gillar bilarna och nostalgin. Det påminner mig om karavanen som gled nedför Edsgatan och runt torget hemma i Vänersborg på sextiotalet.

–Jag ser alldeles för många uppblåsta resmål och mycket turist-»hitte på« på resorna. Det är avsaknaden av just detta som är grejen med Dalsland.

Genomgående är bilderna iakttagelser med mycket hjärta. Ingen ironi men ibland ett uns av vemod, säger Håkan Ludwigson och kan tänka sig att vidga vyerna till hiskeliga sex mil från Backen redan i sommar!

Utställningen visas i Galleriet och pågår t.o.m. 13 maj.

LEK HOS OSS I SOMMAR!

Missa inte nästa utställningsperioder:

17-20 maj

Öppet: torsdag – söndag 11–18

KONSTVANDRINGEN I DALSLAND

Se samlingsutställningen med alla konstnärer som deltar i Konstvandringen i Dalsland!

26 maj–15 juli

Övre utställningshallen:

MILANO – RÖHSSKA – UPPERUD

Samlingsutställning producerad av Svensk Form Väst, med utmärkt och uppmärksam ny design från Västra Götalandsregionen.

Galleriet:

ULLA VIOTTI – TIME FLOW

Teckning/installation

Nedre utställningshallen:

LEK! på fullt allvar...

Stor och brokig samlingsutställning ute och inne.

Ulf Hanses »Streamline» Foto: Jonas Lindström

CAFÉET I NY KOSTYM

Museicafé Bonaparte är under ombyggnad och öppnar så fort det bara går. I april räknar vi med att kunna färdigställa vårt nya kök med delvis ny inredning som möjliggör ett större utbud av lagad mat.

Vi hälsar våra nya arrendatorer **David** och **Marie** med sitt företag **Country Living Dalsland** varmt välkomna till Upperud och till museet. Deras mål är att servera god mat och dryck med en ekologisk profil från lokala producenter. De vill ge besökarna en upplevelse utöver det vanliga. Att vi nu äntligen får ett café som satsar på ekologiskt och lokalproducerat är en viktig del i museets samlade utbud. Denna satsning av David och Marie kommer att generera nya och fler besökare till museet och det är vi mycket glada för.

Passa på att boka in släkträffen, konferensen eller kompis-middagen redan nu!

Öppettider:

Mars–maj: onsdag–söndag 11–17

Juni: tisdag–söndag 11–17

Juli: alla dagar 11–17

Produktion: Dalslands konstmuseum

Texter: Anna-Stina Lindén Ivarsson

Form: Sara Lund, Reform

VI ÄR ETT REGIONALT

**KONST
FÄSTE**

VÄSTRA GÖTALANDSREGIONEN

Bonaparte
MUSEICAFÉ

**Dalslands
konstmuseum**

Upperud 464 40 Åsensbruk
0530-300 98

www.dalslandskonstmuseum.se

Museet stöds av
Västra Götalandsregionen,
Melleruds kommun,
sponsorer och vänförening.

DALSLANDS
KONSTMUSEUMS
VÄNFÖRENING

PROVE
management